

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Vijfde kamer)
20 juli 1998

Zaak T-61/96

J. F. Meoro Avilés
tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Aankondiging van vergelijkend onderzoek – Niet-sollicitatie –
Beroep tot nietigverklaring – Niet-ontvankelijkheid”

Volledige Spaanse tekst . . . . . II - 1289

Betreft: Beroep krachtens artikel 173, vierde alinea, EG-Verdrag ertoe strekkende de aankondigingen van vergelijkend onderzoek EUR/LA/97 en EUR/LA/98 van 1 maart 1996 (PB C 62 A, blz. 9; enkel in de Spaanse taalversie) nietig te verklaren en de Commissie te gelasten, elke publicatie betreffende de toegang tot de communautaire openbare dienst aldus te wijzigen, dat de „nationale diploma's die toegang geven tot de algemene vergelijkende onderzoeken” ook de „Ingeniería Técnica” omvatten.

Beslissing: Niet-ontvankelijkheid.

Resumé van de beschikking

Op 1 maart 1996 worden twee aankondigingen van vergelijkend onderzoek (EUR/LA/97 en EUR/LA/98) met het oog op de vorming van een aanwervingsreserve van Spaanstalige vertalers en adjunct-vertalers gepubliceerd. In die twee aankondigingen van vergelijkend onderzoek wordt ter zake van in Spanje behaalde universitaire diploma's volledige hogere studies op het niveau van licentiaat („licenciatura”) geëist. In de wenken voor sollicitanten (wenken), die de aankondigingen van vergelijkend onderzoek aanvullen, wordt dit vereiste overgenomen.

Het universitaire diploma van verzoeker, een industrieel technisch ingenieur van Spaanse nationaliteit, is een „diplomatura”. Dit diploma, waarmee een opleiding van het korte type wordt afgesloten, is niet van het niveau dat voor deelneming aan de vergelijkende onderzoeken wordt geëist. Verzoeker meldt zich voor geen van beide vergelijkende onderzoeken aan.

Bij een op 30 april 1996 ter griffie van het Gerecht ingeschreven verzoekschrift stelt hij het onderhavige beroep in.

De ontvankelijkheid

Ingevolge artikel 111 van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht, wanneer een beroep kennelijk niet-ontvankelijk is, zonder de behandeling voort te zetten, beslissen bij met redenen omklede beschikking. In casu is het Gerecht van oordeel, dat de processtukken voldoende gegevens bevatten, en beslist het dat een mondelinge behandeling niet nodig is (punt 26).

Ingevolge artikel 173, vierde alinea, EG-Verdrag kan iedere natuurlijke of rechtspersoon beroep instellen tegen beschikkingen die, hoewel genomen in de vorm van een verordening, hem rechtstreeks en individueel raken. Het criterium voor het onderscheid tussen verordening en beschikking moet in de al dan niet algemene strekking van de bestreden handeling worden gezocht. De verordening wordt daarbij omschreven als een handeling die in de eerste plaats een normatief karakter draagt en niet van toepassing is op een beperkt aantal met name genoemde of bepaalde natuurlijke of rechtspersonen, doch op groepen die in hun geheel en in abstracto worden aangeduid. Het normatieve karakter van een handeling wordt niet aangetast door de omstandigheid dat het aantal of zelfs de identiteit van de rechtssubjecten op wie deze op een bepaald moment van toepassing is, met meer of mindere mate van zekerheid kan worden bepaald, zolang maar vaststaat dat deze toepassing geschiedt op grond van een door de handeling omschreven situatie, rechtens of feitelijk, en in samenhang met de doelstelling van die handeling (punten 27 en 28).

Referentie: Hof 14 december 1962, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes e.a./Raad, 16/62 en 17/62, Jurispr. blz. 941, 988; Hof 11 juli 1968, Zuckerfabrik Watenstedt/Raad, 6/68, Jurispr. blz. 569, 578 en 579; Hof 16 april 1970, Compagnie française commerciale et financière/Commissie, 64/69, Jurispr. blz. 221, punt 11; Hof 5 mei 1977, Koninklijke Scholten Honig/Raad en Commissie, 101/76, Jurispr. blz. 797, punt 23; Hof 24 februari 1987, Deutz und Geldermann/Raad, 26/86, Jurispr. blz. 941, punt 8; Gerecht 29 juni 1995, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto e.a./Commissie, T-183/94, Jurispr. blz. II-1941, punt 48

In casu zijn de bestreden aankondigingen op het eerste gezicht maatregelen van algemene strekking in de zin van artikel 189 van het Verdrag. Het bezit van een universitair diploma is een voorwaarde die een objectieve situatie dekt welke aan de hand van het doel van de omstreden handelingen is omschreven. Die aankondigingen zijn dus naar hun aard en strekking normatieve handelingen en geen beschikkingen in de zin van artikel 189 van het Verdrag (punten 29 en 30).

Onder omstandigheden kan een normatieve handeling evenwel sommige potentiële adressaten individueel raken. In dat geval kan een gemeenschapshandeling dus zowel een normatief karakter hebben als, ten aanzien van een aantal betrokkenen, het karakter van een beschikking (punt 31).

Referentie: Hof 18 mei 1994, Codornú/Raad, C-309/89, Jurispr. blz. I-1853, punt 19; Gerecht 13 december 1995, Exporteurs in Levende Varkens e.a./Commissie, T-481/93 en T-484/93, Jurispr. blz. II-2941, punt 50; Gerecht 30 september 1997, Federolio/Commissie, T-122/96, Jurispr. blz. II-1559, punt 58

Een natuurlijke of rechtspersoon kan echter alleen stellen individueel te worden geraakt, indien de betrokken handeling hem betreft uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie die hem ten opzichte van ieder ander karakteriseert (punt 32).

Referentie: Hof 15 juli 1963, Plaumann/Commissie, 25/62, Jurispr. blz. 207, 232; Codornú/Raad, reeds aangehaald, punt 20; Gerecht 27 april 1995, CCE de Vittel e.a./Commissie, T-12/93, Jurispr. blz. II-1247, punt 36; Federolio/Commissie, reeds aangehaald, punt 59

Uit dit oogpunt kan verzoeker evenwel niet op goede gronden stellen, dat zijn vordering tot nietigverklaring van die aankondigingen ontvankelijk is op de enkele grond dat de betrokken personen kunnen worden geïndividualiseerd aan hand van het universitaire diploma dat zij bezitten, een element dat hij in verband brengt met de overduidelijke wil van het TABG om de houders van een diplomatura uit te sluiten. De omstreden aankondigingen van vergelijkend onderzoek raken verzoeker immers slechts in zijn objectieve hoedanigheid van iemand die geen licentiatuura bezit, net als ieder ander die dat diploma niet bezit. In die omstandigheden kan verzoeker niet op goede gronden stellen, dat de aankondigingen van vergelijkend onderzoek hem afdoende raken uit hoofde van bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie die hem ten opzichte van iedere andere potentiële kandidaat karakteriseert (punt 33).

Uit een en ander volgt, dat de aankondigingen van vergelijkend onderzoek verzoeker niet individueel raken. Het beroep moet derhalve niet-ontvankelijk worden verklaard (punt 34).

Bovendien had verzoeker de wettigheid van de aankondigingen van vergelijkend onderzoek kunnen betwisten door zich voor de omstreden vergelijkende onderzoeken aan te melden teneinde in het kader van artikel 179 van het Verdrag een beroep tot nietigverklaring van het administratieve besluit tot afwijzing van zijn sollicitatie te kunnen instellen (punt 35).

Referentie: Gerecht 16 september 1993, Noonan/Commissie, T-60/92, Jurispr. blz. II-911, punt 21; Hof 11 augustus 1995, Commissie/Noonan, C-448/93 P, Jurispr. blz. I-2321, punt 6, en conclusie van advocaat-generaal Léger, Jurispr. blz. I-2323, punten 17 en 21-23

Aangaande de vordering om te Commissie te gelasten de wenken te wijzigen, moet worden vastgesteld, dat de gemeenschapsrechter in het kader van zijn wettigheidstoezicht geen bevelen kan geven aan de gemeenschapsautoriteiten (punten 36 en 37).

Referentie: Hof 26 februari 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo/Commissie, 15/85, Jurispr. blz. 1005, punt 18; Gerecht 26 oktober 1993, Weißenfels/Parlement, T-22/92, Jurispr. blz. II-1095, punt 23

Het Gerecht is evenwel van oordeel, dat ten overvloede dient te worden nagegaan, of verzoekers beroep ontvankelijk had kunnen worden verklaard indien het op basis van artikel 179 van het Verdrag was ingesteld (punt 39).

In dit verband gelden artikel 179 van het Verdrag, krachtens hetwelk de gemeenschapsrechter bevoegd is uitspraak te doen in elk geschil tussen de Gemeenschap en haar personeelsleden, en de artikelen 90 en 91 van het Statuut, betreffende de rechtswegen, niet enkel voor degenen die de hoedanigheid van ambtenaar of van personeelslid, niet zijnde plaatselijk functionaris, bezitten, doch ook voor degenen die deze hoedanigheid opeisen, met name kandidaten voor een ambt (punt 40).

Referentie: Gerecht 16 december 1994, Altmann e.a./Commissie, T-177/94, Jurispr. blz. II-1245, punten 34 en 35; Gerecht 11 juli 1996, Gomes de Sá Pereira/Raad, T-30/96, Jurispr. blz. II-785, punt 24; Hof 31 maart 1965, Vandevyvere/Parlement, 23/64, Jurispr. blz. 208, 217; Hof 23 september 1986, Du Besset/Raad, 130/86, Jurispr. blz. 2619, punt 7; Hof 27 februari 1991, Bocos Viciano/Commissie, C-126/90 P, Jurispr. blz. I-781, punt 13

Deze rechtsweg staat evenwel niet open voor iemand die zich niet voor een vergelijkend onderzoek heeft aangemeld en dus niet voldoet aan de voorwaarde kandidaat voor een gemeenschapsambt te zijn (punt 41).

Dictum:

Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.